

Nu-mi pasă ce-mi face. Important e să supraviețuiesc.

Dar cînd mă gîndesc la toate lucrurile groaznice pe care ar putea să le facă!

Am căutat peste tot ceva cu care să mă apăr, dar nu există nimic de care să mă pot folosi, chiar dacă aş avea forță și pricepere. În fiecare noapte proptesc un scaun în ușa de fier ca să aud măcar dacă încearcă să intre pe nesimțite.

Ce lavoar oribil și demodat. Ca să nu mai vorbesc de closet.

Ușa asta mare și oarbă. Nici măcar o gaură a cheii. Nimic.

Și liniștea. Am început să mă obișnuiesc puțin. Dar e *însămîntător*. Nici cel mai mic sunet. Am senzația că aş aștepta tot timpul ceva.

Vie. Vie în aceeași măsură în care moartea este vie.

Colecția de albume de artă. Au costat vreo cincizeci de lire. Am calculat. În acea primă noapte mi-a trecut prin cap că se aflau aici pentru *mine*. Că de fapt nu eram o victimă aleasă la întîmplare.

Apoi am descoperit sertarele pline de îmbrăcăminte: bluze, fuste, rochii, ciorapi colorați, o colecție extraordinară de lenjerie gen week-end-la-Paris, cămăși de noapte. Am observat că măsura era destul de bună, o idee prea mari. Mi-a spus că alege-se culori pe care văzuse că le port.

Totul în viața mea mergea bine. Era, bineînțeles, G.P., dar chiar și povestea asta mi se părea stranie. Pasionantă. Pasionantă.

Pentru ca deodată să mi se întîmple așa ceva!

Am ațipit puțin cu veloza de deasupra patului aprinsă. Aș fi vrut să beau ceva, dar m-am temut să nu-mi fi pus vreun narcotic. Am tot timpul vaga impresie că și în mincare ar putea să-mi pună ceva.

Au trecut șapte zile. Pentru mine, șapte săptămîni.

Părea atît de nevinovat și de îngrijorat în seara cînd m-a oprit pe stradă! Mi-a spus că lovise un ciine cu mașina. M-am gîndit că poate era Misty.

Este exact tipul de om pe care nu-l poți banui de nimic rau. Blindetea intruchipata.

Brusc am avut senzația că mă aflu pe marginea prăpastiei. Și revelația că marginea prăpastiei există.

În fiecare noapte fac ceva ce n-am mai făcut de ani de zile: mă așez pe pat și mă rog. Nu ingenunchez. Știu că Dumnezeu îl disprețuiește pe cei ce ingenunchează. Stau lungită în pat și îl rog să aline suferințele mamei și tatei, ale lui Minny și ale lui Caroline, care probabil că se consideră foarte vinovată, și ale tuturor celorlalți, chiar și ale celor a cărorora nu le-ar strica să sufere pentru mine (sau pentru altcineva). Ca Piers sau Antoinette, de pildă. Îl rog să-i vină în ajutor nemernicului care mă ține în gheare. Îl rog să mă ajute. Să nu mă lase să fiu violată sau schingiuită sau omorâtă. Mă rog să-mi dea lumina.

În sensul propriu al cuvântului. Lumina zilei.

Nu pot suporta bezna. Mi-a cumpărat veioze. Acum dorm cu cea de la spatele meu aprinsă. Înainte țineam lumina de sus aprinsă toată noaptea.

Momentul cel mai greu e dimineța cînd mă trezesc. Mă trezesc și o clipă am impresia că sînt acasă sau la Caroline. Și brusc realitatea mă izbește în față.

Nici nu știu dacă cred în Dumnezeu. M-am rugat cu atita fervoare în furgoneta cînd credeam că voi muri (parcă îl aud pe G.P. spunînd: „Asta e o dovadă că nu crezi”). Dar rugăciunea te face să suporti mai ușor greutățile.

Tot ce aștern pe hirtie sînt doar frinturi. Nu mă pot concentra. Mi-au trecut atitea prin cap și acum mi-e capul gol, nu mă pot gîndi la nimic.

Totuși, am impresia că scrisul mă calmează. Sau, oricum, îmi dă iluzia. Este ca și cînd mi-aș face socoteala cît am cheltuit și cîți bani mi-au mai rămas.

Nu și-a cunoscut părinții. A fost crescut de o matusă. Mi-o imaginez. O femeie uscată, și palidă, cu buze subțiri și ochii cenuși, bănuitori, purtând aceleași palării bej, ca o husă de ceainic, obsedată de murdărie și praf. Murdăria și praful fiind singurele două preocupări în afara lumii meschine și plate în care vegetează.

I-am spus că se află, de fapt, în căutarea mamei pe care n-o avusese niciodată, dar bineînțeles că n-a vrut să mă asculte.

Nu crede în Dumnezeu. Ceea ce mă face pe mine să cred și mai mult.

I-am vorbit despre mine. Despre Tata și Mama pe un ton detașat, realist. Știa de Mama. Presupun că tot orașul e la curent.

Teoria mea e că trebuie să încerc să-l eliberez de complexe.

Timpul petrecut în pușcărie. Timp fără sfârșit.

Prima dimineață. A ciocănit la ușă și a așteptat zece minute (cum face de obicei). Pentru mine n-au fost zece minute plăcute. Toate ideile reconfortante pe care le adunasem cu greu peste noapte s-au spulberat și m-am regăsit din nou singură. Stăteam nemiscată, repetindu-mi întruna: dacă încearcă, nu te opune, nu te opune. Eram gata să-i spun: poți face ce vrei, dar nu mă omori. Nu mă omori și ai să poți face de fiecare dată ce vrei, ca și când aș fi fost un obiect lavabil. Rezistent.

Totul a fost altfel decât mă așteptasem. Când a intrat, a rămas ținut în ușă, năting și, deodată, văzându-l fără pălărie, l-am recunoscut imediat. Cred că rețin figurile oamenilor fără să-mi dau

seama. Era funcționarul de la Anexa Primăriei. Vestitul ciștigător la pronosport, căruia îl apăruse poza în ziare. La vremea respectivă fusesem cu toții de acord că-l știam de undeva.

A încercat să nege, dar s-a înroșit tot. Se înroșește din orice.

E simplu ca bună ziua să-l faci să se simtă prost. Are o expresie, firească la el, de permanent „jignit”. Seamănă a oaie. Nu. A girafă. O girafă nătingă și deșirată. Îl bombardam cu întrebări la care nu voia să răspundă. Se mulțumea să se uite lung la mine, ca și cind n-aș fi avut dreptul să întreb nimic. Ca și cum nu la asta avea el dreptul să se aștepte.

N-a avut de-a face cu nici o fată. În nici un caz cu fete ca mine.

Neprihănit.

Are aproximativ un metru optzeci. Cu optsprezece-douăzeci de centimetri mai mult ca mine. E numai piele și os, ceea ce îl face să pară și mai înalt. Deșirat. Măinile prea lungi, butucănoase, cu pielea albă și roz, respingătoare. Nu sînt mîini de bărbat. Mărul lui Adam proeminent, incheieturile mîinilor prea groase, bărbia mult prea mare, buza de jos mușcată, marginile nărilor înroșite. Are poliipi. Vocea nesigură a oamenilor fără educație care încearcă să treacă drept cultivați, dar care se trădează tot timpul. Fața e prea lungă. Părul negru și tern, ondulat spre spate, e aspru, țepăn, nici un fir nu se clinteste. Poartă aceeași haină sport, o cămașă de lină, cravată și ac de cravată. Are pină și butoni la manșetă!

Este cea ce se cheamă „un băiat cumsecade”.

Absolut asexuat (așa pare).

Stă postat în fața mea cu mîinile la spate sau balăngănindu-le de-a lungul trupului, ca și cind n-ar ști ce să facă cu ele. Așteptînd respectuos să-i dau ordine.

Ochi de pește care splonează. Gol. Lipsiți de orice expresie.

Mă face să mă simt capricioasă; o clientă bogată, veșnic nemulțumită (într-un magazin de textile, el ar fi fost vânzătorul).

Dar asta e stilul lui. Modestie falsă. Genul „îmi pare nespus-de-rău”.

Cînd mă așez să măninc sau să citesc, stă în cameră și-mi urmărește orice gest. Dacă-l spun să plece, pleacă.

M-a urmărit în secret timp de aproape doi ani. Mă iubeste la disperare, se simțea singur, își dă seama că voi fi întotdeauna „mai presus” decît el.

Era groaznic. Vorbea atît de încîlcit, cu fraze întortocheate, simțînd, în același timp, nevoia permanentă de a se justifica. Îl ascultam, dar nu mă puteam uita la el.

Inima lui. Tot ce avea în ea a deșertat pe mocheta asta portocalie, hidoasă. Cînd a terminat, am rămas așa, fiecare șezînd nemișcat la locul lui. Cînd s-a ridicat să plece, am încercat să-l spun că-l înțeleg, că n-am să spun nimănui nimic dacă mă duce acasă, dar a ieșit cu spatele spre ușă. Am încercat să par cît mai înțelegătoare și plină de simpatie, dar comportarea mea a parut că-l sperie.

A doua zi dimineață am încercat din nou. Am reușit să aflu cum îl cheamă (oribilă coincidență!). Am căutat să fiu cît mai rezonabilă, am ridicat ochii spre el și l-am implorat, dar n-am reușit decît să-l sperii din nou.

La ora prînzului i-am spus că-mi dădeam seama că îi este rușine de ceea ce făcea și că nu era prea tîrziu să repare totul. Cînd faci apel la conștiința lui reacționează, dar nu-l impresionează deloc. „Da, îmi e rușine”, a spus. „Știu că așa ar trebui să fac”, a adăugat. I-am spus că nu pare un om rău și mi-a răspuns: este primul lucru urît pe care l-a făcut în viața lui.

Poate că e adevărat. Dar acum a recuperat timpul pierdut.

Uneori îmi face impresia unui tip foarte inteligent. Încearcă să-mi cîștige simpatia pretinzînd că e în ghearele unei a treia persoane.

Într-o seară am încercat să nu mai fiu politicoasă; să fiu aspră și rea. A avut aerul mai nefericit ca niciodată. Se pricepe de minune să-și ia o mutră nefericită. Să-și întindă tentaculele nefericirii lui.

Repetă intruna că nu face parte din aceeași „clasă” cu mine.

Știu prea bine ce reprezintă pentru el. Un fluture pe care și-a dorit întotdeauna să-l prindă. Îmi amintesc (chiar prima oară când l-am întâlnit) că G.P. îl numea pe colecționarii cele mai cumplite dintre toate animalele. Se referea, bineînțeles, la colecționarii de artă. Atunci nu l-am înțeles prea bine. Am crezut că urmărea doar s-o șocheze pe Caroline – și pe mine. Dar e clar că avea dreptate. Tendința lor e anti-viață, anti-artă, anti-tot.

Scritu în această înflorătoare tăcere nocturnă ca și când aș fi în starea mea normală. Dar nu e așa. Sint atât de bolnavă, de speriată, de singură. Singurătatea este insuportabilă. De câte ori se deschide ușa îmi vine să mă reped afară. Dar acum știu că trebuie să aștept, să-mi chibzuiesc bine încercările de evadare. Să fiu mai șireată decât el. Să planuiesc totul din timp.

Să supraviețuiesc.